

De Kronieken van Riona

Boek 1

VERRAAD

Femke De Vos

Proloog

De woestijn van Innis was zonder twijfel de meest onherbergzame plek van heel het rijk. Als de zon, zoals nu, op zijn hoogst stond, was het er onmenselijk heet. Wie hier verdwaalde, vond een zekere dood.

Toch haastte een karavaan zich door het barre landschap. De stampende hoeven van de paarden deden het stof opvliegen, het wervelde in grote kringen boven het verdorde gras. De flanken van de paarden blonken van het zweet, schuim stond op hun mond. De groep ruiters was divers. Er waren zowel mannen als vrouwen en kinderen die allen zichtbaar in stand verschilden.

Eén vrouw hing voorovergebogen in het zadel. Haar rijk bewerkte omslagdoek was half van haar gezicht gegleden en haar hoofd steunde tegen de hals van het paard. Ze hijgde zwaar, zweet rolde in dikke druppels langs haar gezicht. Een golf van pijn leek haar te overmeesteren en de teugels gleden uit haar handen.

‘Ik heb je!’

Keizer Nolan kon zijn rijdier nog net op tijd naast dat van zijn vrouw brengen. Hij ving haar op voordat ze uit het zadel kon vallen.

Nog voor hij het bevel hoefde te geven, hield de karavaan halt. Iedereen kende zijn taak. Eén ruiter keerde onmiddellijk zijn paard en reed een stuk terug, tot hij niet meer dan een stip aan de horizon was. Hij zou de uitkijk houden en zorgen dat het gezelschap niets overkwam.

Nolan hielp zijn vrouw afstijgen. Bezorgd liet hij haar gaan liggen toen hij merkte dat ze niet op haar benen kon staan.

Ze keek hem verslagen aan, meer dan een licht gekreun kon ze niet uitbrengen.

‘Stil maar, Muirne, alles komt in orde.’

Nolans vingers streken door haar haren en hij kuste haar natte voorhoofd. Het deed hem onnoemlijk veel pijn haar zo te moeten zien. Muirne was zijn grote liefde en het kind dat ze droeg, was zijn toekomst. In de

groep die zich achter hem verzameld had, bewoog iemand zich onrustig. Het was Cian, de heler, die nerveus met zijn handen wrong.

‘Heer?’

Nolan hield zijn keizerin in zijn armen en keek op. Nog nooit was hij zo bang geweest als nu, toch lukte het hem zijn gezicht strak te houden. Een goede leider toont zijn angst niet.

‘Cian.’ Hij was dankbaar dat hij zijn stem onder controle had, en beval: ‘Laat de mannen een tent opslaan, we kunnen niet verder.’

‘Heer!’ Gilroy, zijn vertrouweling die normaal de leiding had over het fort van Avar, stapte naar voren. ‘U kunt nu niet halthouden, de vijandige troepen kunnen ons elk moment inhalen!’

Gilroy keek achterom alsof het leger van de Zuiderlingen elk moment over de zandduinen uit zou komen.

Nolan deelde zijn vrees, maar schudde vastbesloten het hoofd. Hij keek terug naar zijn vrouw en kneep haar bemoedigend in de handen.

‘Muirne is niet in staat om verder te reizen. Ze staat op het punt te bevallen. We moeten hier halthouden.’

Gilroy greep hem bij de bovenarm.

‘Wat ben je van plan te doen? Haar op een paard zetten direct na de bevalling? Zij zullen geen genade tonen. Uw dood betekent het einde van Riona! Laat Muirne achter met Cian en Keira en breng uzelf in veiligheid. Rijd naar Avar, houd nergens halt, u bent niet langer veilig hier!’

Nolan wierp een blik op Gilroy’s hand. Daarna keek hij zijn hoofdman met een ijzige blik aan. Hij voelde de greep verslappen, de hand werd teruggetrokken. Hoewel Gilroy en hij een langdurige vriendschap hadden, kon hij dit gedrag niet tolereren. Vriend of niet, zijn hoofdman moest hem gehoorzamen. In tijden van gevaar was hij zelf degene die de leiding had, en niemand anders. Hoewel Gilroy een goede strateeg was, stonden zijn gevoelens hem nu in de weg. Hij moest weten dat hij op dit moment zijn keizer was en niet een van zijn geliefden.

‘Doe wat ik je zeg.’

Gilroy kromp zichtbaar ineen onder zijn afkeurende blik en harde woorden.

Met toestemming van de goden had Nolan de troon van zijn vader overgenomen. Het volk van Riona vereerde hem vanwege de voorspoed die hij had gebracht tijdens zijn regeerperiode. Nu moest hij zijn rijk beschermen en dat kon hij niet door lafhartig te vluchten en zijn vrouw ach-

ter te laten. Dat kon hij enkel door te blijven en te verzekeren dat zijn troonopvolger het levenslicht zag, zodat de bloedlijn van het keizerlijke huis werd voortgezet. Hij wist maar al te goed dat in tijden van oorlog het leven van een heerser kort was. Dit was de beste keuze.

Cian ontfermde zich over Muirne terwijl in allerijl een tent werd opgezet. Keira, de min die met het gevolg mee reisde, hield Muirnes hoofd vast en zong zacht kinderliedjes. Ze streek de bezwete haren van Muirnes voorhoofd en masseerde haar slapen.

‘Het zal niet lang duren’, verzekerde Cian de keizerin met een geruststellende klank in zijn stem. ‘Ik weet wat ik doe en die kleine spruit blijkbaar ook. Hij wil er nu al uit!’

De heler keek glimlachend naar Muirne wier natte haren haar hartvormige gezicht omlijstten. Daarna knikte hij naar Nolan. Hij begreep de boodschap maar al te goed. Met een geruststellend kneepje liet hij de handen van zijn vrouw los en stond op. Mannen hoorden niet bij de geboorte te zijn. Terwijl Cian ervoor zorgde dat Muirne de bevallingstent in gebracht werd, vertrok Nolan samen met Gilroy.

‘Het spijt me’, gromde Gilroy gedempt na een korte stilte.

Ze waren nu al een eind van Muirne verwijderd.

Ondanks zijn zorgen, glimlachte Nolan. Hij wist dat Gilroy zich enkel had misdragen omdat hij om hem gaf, en dat gevoel was zeker wederzijds.

‘Het is al goed. Dit is een zwaar moment voor iedereen.’

Zij aan zij liepen ze door het stof en de verdorde plukken gras. Hun kledij plakte tegen hun huid. Samen keken ze hoe hun manschappen zwoegden, iedereen was druk in de weer. Bagage werd van de paarden gehaald, de watervoorraden werden gecontroleerd, de wapens geslepen en uitrustingen in gereedheid gebracht. Velen trokken dikke leren huiden aan die hen moesten beschermen tegen de steken van kleine dolken in het gevecht. Tegen pijlen konden ze echter geen weerstand bieden. Nolan las angst op de gezichten van zijn mensen. Hij wist dat ze weinig voorsprong gemaakt hadden. Te weinig.

Slechts enkele uren nadat de Zuiderlingen de grenzen hadden gebroken, waren ze gewaarschuwd. Tegen die tijd waren verschillende grote steden al in hun handen gevallen en naderden ze het paleis. Vluchten was hun enige optie geweest. De Zuiderlingen wisten niet hoe ze de woestijn moesten doorkruisen, de paden waren grillig en zo goed als onzichtbaar, de zandbanken hoog en dodelijk. Het was een gok geweest, want als de

Zuiderlingen hen te dicht op de hielen zaten, zouden ze hun spoor kunnen volgen. Maar hij had geen andere keus gehad.

Nolan keek naar de zwarte stip aan de horizon, die nog even onbeweeglijk als voordien stond. Onder een oude, verdorde boom hielden Gilroy en hij halt. Muirnes gekreun dreef duidelijk hoorbaar op de wind naar hen toe. Met zijn rug tegen de verweerde bast van de boom geleund, probeerde Nolan het gekerm buiten te sluiten. De zon stond pal boven hen en zou weldra beginnen te dalen tot hij achter de bergen in het westen verdween.

‘Maakt u zich geen zorgen, alles komt in orde. Aïne zou u anders toch veel eerder gewaarschuwd hebben dan onze wacht’, sprak Gilroy vol vertrouwen.

Hij was er blijkbaar zeker van dat de Godin hen niet in de steek zou laten, niet nu Muirne aan het bevallen was van een van de drie kinderen die de Godin de keizer beloofd had.

‘Ik maak me wel zorgen, Gilroy. Ik maak me zorgen over iets wat Aïne gezegd heeft. Het baart me meer zorgen dan alles wat ze me eerder verteld heeft’, biechtte Nolan op.

Hij liet zijn gedachten teruggaan naar het moment dat de Godin aan hem verschenen was en hem gezegd had dat zijn vrouw drie kinderen zou baren. Het was een goede herinnering die hem een flinter troost schonk.

‘Waarom, heer? Een van de drie wordt op dit moment geboren, precies zoals Aïne u had voorspeld. Drie kinderen die na de inname van Innis Riona weer één zullen maken. Deze vlucht is maar tijdelijk. Weldra ligt Riona terug aan uw voeten en...’

‘Riona zal nooit terug aan mijn voeten liggen, Gilroy. Toch niet in zijn geheel.’

De kostbare herinnering werd weer weggedrukt door alles wat erna was gebeurd. De voorbode van oorlog, de inval en de zachte stem van de Godin in zijn hoofd die hem vertelde dat dit deel van het schiereiland voor hem verloren was.

‘Wat heeft ze dan gezegd?’

Nolan staaarde naar de blauwe hemel en probeerde het machteloze gevoel dat zich van hem meester gemaakt had te verdrijven. Het was niet zijn gewoonte alles te delen wat de goden hem vertelden, maar Gilroy was een van de weinigen die hij met dit soort informatie vertrouwde. Misschien zou hij zich beter voelen als hij het aan hem vertelde.

‘Aïne beval me om degene die geraakt wordt door de eerste pijn achter te laten, wat er ook gebeurt.’ Nolan keek zijn vriend aan. ‘Waarom zou ik terugkeren voor een gewonde, tenzij het om iemand gaat die veel voor mij betekent? Maar het is niet alleen dat, Gilroy, er zijn nog andere dingen.’ Nolan begon heen en weer te lopen, zijn donkere mantel zwierde rond zijn benen. ‘Ze zegt me dat ik Ailill als opvolger moet aanduiden.’

‘Ailill? De zoon van Maeve? Die vrouw is zo verdorven als het hart van de zwarte zeevogel! Wat voor aanspraak zou haar zoon op de troon kunnen maken? Ze is niet meer dan de aangetrouwde nicht van uw overleden broer!’

Gilroy spuwde op de grond. Het was duidelijk dat hij nog heel wat meer te zeggen had, maar hij hield zich in omdat hij deze dag al eens over de schreef was gegaan.

Hem zo opgefokt te zien bracht Nolan terug tot rust. Gilroy had gelijk, Aïne zou hen niet in de steek laten, alles zou precies zo lopen zoals ze gepland had. Wat dat ook mocht zijn, het was zijn lot en hij moest het aanvaarden.

Een langgerekte schreeuw brak door de stilte. Nolan schrok, had niet eens gemerkt dat het gekreun was opgehouden, zozeer was hij opgegaan in zijn gedachten. Een moment vreesde hij het ergste, maar toen stormde Kyra de tent uit.

‘Het is een dochter! Een prinses is geboren en de keizerin maakt het goed!’

Nolan voelde zijn hart opspringen. Zonder iets te zeggen draaide hij zich om en liet Gilroy alleen achter onder de boom. Een dochter! Hij had een dochter. Als keizer had hij het natuurlijk nooit luidop durven toegeven, maar hij had altijd op een dochter gehoopt. Hij haastte zich zo snel als hij kon terug. Op weg naar de tent zag hij dat een van de mannen een beker wijn wilde uitschenken.

‘Geen denken aan! Start met pakken, laat alles achter wat we kunnen missen en maak een bed achter op de wagen. We vertrekken direct!’

Hij dook onder het zware tentzeil door om zijn vrouw en dochter te zien.

De karavaan was in rep en roer. Gilroy maakte de paarden voor het span los en verving ze door de snelste hengsten die ze hadden. De oudste mer-

rie was overbodig geworden nu Muirne niet zelf kon rijden. Hij bond haar aan de eenzame boom.

De andere paarden werden van hun overbodige lasten ontdaan. Zakken vol kostbaarheden werden leeggegoten op de grond om de kar met doeken en lakens te kunnen vullen en te zorgen dat de keizerin enigszins comfortabel kon liggen.

Binnenin de tent was Nolan zich ervan bewust hoe de kostbare tijd wegtikte toen hij zijn pasgeboren dochter in zijn armen hield. Toch was dit het mooiste moment van zijn leven. Teder streek hij over het gerimpelde kleintje in zijn armen. Ze was zacht en warm. ‘Niamh’, had Muirne geantwoord toen hij haar vroeg hoe ze moest heten.

“Het is tijd, Nolan. Leg Muirne in de kar en je dochter in Keira’s armen. Geef haar je halsketting, als teken dat ze jouw dochter is, en neem afscheid van haar.” De stem klonk gemoedelijk maar dringend.

Nolan voelde Aïnes aanwezigheid en de vertrouwde, moederlijke warmte die hij altijd voelde in haar nabijheid. Hij knikte als teken dat hij haar begrepen had en legde de kleine Niamh in Keira’s armen. Zijn trillende vingers maakten het slotje van de halsketting open. De hanger die hij rond de hals van de baby plaatste, was van goud, zilver en ivoor. Samen beeldden zij het keizerlijke wapen uit. Nolan voelde tranen opwellen. Dit was niet hoe het hoorde te gaan. Hij wilde haar blijven vasthouden en voor haar zorgen. Na een paar keren slikken wist hij zich te vermannen.

‘Tot in Avar, kleine schat’, fluisterde hij en kustte zijn dochter op het voorhoofd.

Keira glimlachte.

‘Ik zal goed voor haar zorgen.’

Hij zag hoe ze de doek iets strakker om de baby heen trok voor ze naar buiten liep en haar paard besteeg.

Met pijn in het hart deed Nolan hetzelfde. Hij stapte op zijn volbloed Zuiderse paard. Daar hadden ze indertijd moeizame onderhandelingen voor gevoerd. Het leek hem ironisch dat net deze dieren hen nu in veiligheid zouden brengen. Hij keek hoe Keira haar paard naar de flank van de colonne leidde, door de opeengepakte paarden en mannen heen. Daarna verloor hij haar uit het oog. Hij werd afgeleid door Muirne die uit de tent werd gedragen door Gilroy. Zijn hoofdman plaatste haar voorzichtig op de kar. Cian stapte er ook op.

De twee beste ruiters zouden de wagen mennen en de anderen schaarden zich zo dicht mogelijk om het houten gevaarte heen. Ieder van hen zou liever sterven dan de keizerin bloot te stellen aan het gevaar van rondvliegende pijlen. Eigenlijk had Nolan gewild dat Keira met Niamh op de wagen zat. Dat was veiliger, maar er was niet genoeg plaats. Het was ofwel de heler, of de min, en Cian moest Muirne in leven houden.

Hij keek weg van de bevreemdende scène en staarde naar de horizon achter zich. Peigi, de hoofdstad van het rijk en zijn thuishaven, was vast en zeker overrompeld, het paleis geplunderd, de bevolking uitgemoord of tot slaaf gemaakt. Nolan verbeelde zich dat hij zwarte wolken boven het grauwe zand kon zien uitstijgen, dat het hart van de stad in brand stond. In werkelijkheid was daar alleen het donkere silhouet van de wachter, afgetekend tegen de helblauwe lucht. Er ging een beweging door de oneindige vlakke lijn. Nolan kneep zijn ogen onzeker tot spleetjes. Het was geen inbeelding. Een felle ruk aan de teugels liet zijn paard steigeren. Voor hij het goed en wel besepte, plantte het dier zijn hoeven terug op de grond en spoorde hij het aan, zijn ene arm geheven.

‘We worden aangevallen!’ schreeuwde Nolan luid, zodat iedereen hem kon horen.

Allen keken achterom.

‘Iedereen zit in het zadel, heer’, deelde Gilroy enkele tellen later mee.

‘Dan is het tijd om te vluchten. Moge Aïne ons bijstaan.’

Hij rukte zijn blik los van de horizon en schopte zijn paard als nooit tevoren in de flanken. Gilroy volgde zijn voorbeeld.

Ze schoten er vandoor over de verdorde vlakke, maar het duurde even voor de wagen op snelheid kwam. De met ijzer beslagen wielen kregen moeilijk vat op de verdroogde grond. Keira, met het kleine lichaampje van Niamh veilig in de holte van haar rechterarm, volgde aan de buitenkant van het konvooi. Haar zwarte krullen wapperden onder haar hoofddoek uit. Ze was vergeten haar doek voor te binden waardoor het woestijnzand haar gezicht striemde. Langzaam maar zeker haalde de kar de twee koplopers in. Keira waagde het tegen beter weten in achterom te kijken. Ze zag hoe de wachter, Dillan, zijn paard wendde en naar het oosten reed, waar zijn gezin woonde. Misschien zou hij het halen. Niet ver achter hem waren de omtrekken van het oprukkende leger zichtbaar. De rode vaandels wapperden in de wind door de snelheid waarmee de ruiters zich

voortbewogen. Weldra zouden ze binnen het bereik van de boogschutters komen.

De kar sloot zich nu aan bij Nolan en Gilroy die hun paarden wat hadden ingehouden. Nolan keek om zich heen, op zoek naar de min. Eindelijk zag hij haar, ze reed te ver aan de buitenkant. Het maakte hem zenuwachtig. Haar doek was los van haar gezicht en ze keek angstig over haar linkerschouder, vermoedelijk om te zien hoeveel ruimte er was tussen hen en de achtervolgers. Heel even trok ze de teugels strak, het paard zwenkte naar links. Nolan vloekte luid, net zoals de min, die geschrokken terug naar voren blikte. Een rots stak uit de grond en versperde haar paard de weg, het beest weigerde geschrokken verder te lopen. Keira wist zichzelf ternauwernood in het zadel te houden. Haar grip op de prinses verslapte en ze moest de teugels loslaten om het kind niet te laten vallen. Het paard keerde om en begon de andere kant uit te stormen.

‘Nee!’ Nolan schreeuwde het uit.

Met bonkend hart wendde hij zijn paard en zag hoe Keira moeizaam het op hol geslagen dier probeerde te keren. Eindelijk lukte het haar en draaide ze terug in de goede richting.

Gilroy gaf de wagenmenners de opdracht door te rijden. Hij keerde terug en blokkeerde Nolan, die terug wilde rijden, resoluut de weg.

Achter Keira tekende zich het leger van de Zuiderlingen nu haarscherp af. In de voorste linie liet een man de teugels los en stuurde het paard met zijn knieën. Zijn handen verdwenen achter zijn rug. Hij haalde een boog tevoorschijn en legde aan.

‘Nee! Niet mijn dochter!’ smeekte Nolan.

Hij wist niet tot wie hij zijn woorden richtte. Niet tot Gilroy aan zijn zijde, en zeker niet tot Aïne. Voor de allereerste keer vervloekte hij zijn Godin. Kon hij maar...

Niets. Hij kon niets, en dat wist hij. Hij kon alleen maar hopen dat de schutter zou missen, maar een angstig voor gevoel kneep zijn keel dicht.

Gilroy en hij waren de enigen die nog op Keira wachtten. Nolan zag de man zijn boog spannen. Keira boog zich dieper over de hals van haar paard, ze beschermde de prinses met haar lichaam.

‘Goed zo, bescherm Niamh’, mompelde Nolan.

Hij wilde door pure wilskracht de schutter dwingen te missen.

De man liet de pijl gaan en Nolan moest toezien hoe het projectiel Keira in haar linkerzij trof. Ze rolde van het paard en kwam met een plof op

de grond terecht, zand stooft op rondom haar. Dit kon niet waar zijn, het mocht niet waar zijn, raasde door Nolans hoofd!

Op dat moment greep Gilroy zijn teugels vast en draaide hun paarden in de goede richting. Nolan schreeuwde uitzinnig. Hij probeerde zijn paard te draaien, maar Gilroy hield de teugels stevig vast en wierp hem een verbeterd blik toe.

‘De eerste pijn, heer!’

‘Nee, Gilroy, nee!’

Zonder dat hij ook maar iets kon doen, zag Nolan hoe Keira in het stof bleef liggen. Hij wist dat haar verwonding dodelijk was. Ergens onder de min lag zijn dochter, hulpeloos. Hij wilde niets liever dan haar helpen, maar met elke stap die de paarden zetten, raakte hij verder van haar verwijderd.

Deel 1

De heer en de slavin

Een vreemde ochtend

Zacht klonk het geluid van naderende voetstappen, gevolgd door het geraak van de drie houten treden voor de hut. Kort daarna werd er geklopt op de deurpost. Niamh opende een oog en zag dat Rowena, haar leermeesteres, zich naar buiten haastte. De stem van een haar onbekende man klonk op. Diep, rustig. Even later kwam de oude vrouw de armzalige hut terug binnen. Niamh wendde haar blik af, bang dat Rowena de nieuwsgierigheid in haar ogen zou kunnen lezen. Ze werd immers verondersteld te mediteren. Dus staarde ze naar de splinterende houten muren, die geen andere versiering hadden dan enkele bossen gedroogde kruiden. De kruiden gaven de hut deze zwoele morgen een heerlijk zoete geur. Niamh haalde diep adem en deed alsof ze nog even druk bezig was met mediteren als toen Rowena naar buiten was gegaan. Ze kon gewoon voelen hoe het gezicht van de oude vrouw zich in een haast spottende glimlach plooide.

‘Niamh, je nieuwsgierigheid zal je nog eens te gronde richten, hoe groot je gaven ook mogen zijn.’

De woorden gingen aan haar voorbij. Niamh had de mogelijkheid om van het ene moment op het andere tot trance over te gaan. Die truc werkte echter niet bij Rowena en dat wist ze. Die had altijd al kunnen vertellen hoe lang zij in trance was.

‘Heel mooi geprobeerd, juffertje. Sta nu op, we hebben werk voor de boeg.’

Gehoorzaam opende ze haar ogen en stond op. Rowena was al druk in de weer met het pletten en malen van kruiden. De gekneusde bloempjes in een van haar potten mengden hun geur met die van de kruiden. Het waren lavendelbloemen en Niamh meende ook een zweem van delicate rozengeur op te vangen. Benieuwd kwam ze dichterbij om te zien waar Rowena mee bezig was, maar werd uitgestuurd om water te halen.

De grauwbroune kruik voelde koel aan in haar gesloten hand. Beleefd groette ze de mensen die nog rondliepen in het bijna uitgestorven slavenkwartier. De meeste slaven waren aan het werk op de velden. Bij de waterput aangekomen keek ze naar de horizon waar een streep groen van de akkers te zien was. De korte wandeling zorgde ervoor dat het eerste zweet van de dag op haar voorhoofd parelde. Als het zo droog en warm zou blijven als nu, zou dat een ramp voor de oogst betekenen.

Zuchtend maakte Niamh de ketting los van rond de ijzeren stang, hing de kruik aan de haak en liet deze langzaam zakken. Het was geen gemakkelijk werk om water te halen met kruiken. Emmers waren veel eenvoudiger, maar Rowena vond het een goede concentratieoefening. Alles stond altijd in functie van haar opleiding. Niamh vond het maar een spelletje op goed geluk. Desondanks was ze er met de jaren inderdaad beter in geworden. Ze vulde de kruik tot de rand, trok hem weer op en keerde op haar voetstappen terug.

Toen Niamh door de kralenkettingen liep, die de opening van de deur versierden, rook ze de geur van rozen nog sterker. Verbaasd fronste ze haar wenkbrauwen. De geuren vertelden haar dat Rowena een parfum aan het maken was. Maar waarom zou iemand aan Rowena vragen een parfum te maken? De ingrediënten waren duur en er waren professionele parfumeurs genoeg in de Zuidelijke landen. Rowena keek op van haar vijzel toen ze de kralen tegen elkaar hoorde tikken.

‘Schiet eens wat op, kindje! Giet een deel van het water in deze kom en ga je dan wassen met de rest.’

Rowena wees op een van haar dure glazen potjes. Niamh was het niet gewend dit soort vreemde bevelen te krijgen. Ze wist echter goed genoeg wanneer ze Rowena niet lastig moest vallen. Ze zag het aan de manier waarop zij haar mond bewoog als ze sprak en aan de rimpels in haar gezicht. Niet op haar voorhoofd, maar rond de ogen en tussen de wenkbrauwen. Dus mikte Niamh met trillende vingers een dun straaltje water in het waardevolle kommetje en ging naar de tweede en laatste kamer van het hutje. Ze greep een ruwe, grijze handdoek van het stapeltje dat in een hoek lag en liep naar buiten. Aan de achterkant van de hut waren drie planken en één deur vastgemaakt. Niamh opende de deur, zette de kruik voorzichtig in een hoek en zwiepte de handdoek over de deur toen ze die achter zich sloot. Daarna trok ze haar rafelige kledij uit en hing die naast de handdoek. Met kleine scheutjes water waste ze haar haren en wreef

het stof van haar olijfbruine huid. Ze liet een bodempje water in de kruik staan om later haar voeten te kunnen wassen. De prikkende handdoek absorbeerde met moeite het vocht van haar huid, maar de hitte zou haar snel genoeg doen opdrogen. Ze trok haar kleed terug over haar natte haren, nam de kruik en liep naar de voorkant van het hutje. Daar ging ze zitten op de houten planken voor de deur en waste omslachtig haar voeten, waarbij ze probeerde om ze niet vuiler te maken dan ze al waren. Een hele klus in deze stoffige droogte.

De kralen tikten zacht rinkelend tegen elkaar. Rowena kwam naar buiten. Ze had een prachtig, wit kleed in haar armen. Het had een lange, wijde rok, een nauw lijfje en geen mouwen. Met grote ogen keek Niamh naar het kostbare ding.

‘Trek aan.’

Rowena wierp het met een walgende blik naar haar. Als er iets was waar ze een hekel aan had, dan waren het nutteloze kostbaarheden. Ze foeterde vaak op de slaven die hun hele inkomen opspaarden voor een paar nieuwe gewaden terwijl hun kinderen half omkwamen van de honger, of in hutten sliepen die haast kleiner waren dan Rowena’s wasplaats. De slaven werden hier “betaald” met een puntensysteem. Hoe meer ze werkten, hoe meer punten ze kregen. Met deze punten konden ze dan later voedsel, hout, kledij of andere dingen kopen. Als ze ziek waren, betekende dat automatisch dat ze geen eten hadden. Toch was het een veel beter regime dan dat waar slaven van andere eigenaren onder te lijden hadden. Hier konden de mensen soms nog wat sparen en bovendien werd niemand om onbenullige redenen vermoord. Dat was wel anders op de slavenvelden van heer Agro, wiens naam nooit zonder een huivering werd uitgesproken.

Niamh liet de dure stof door haar vingers glijden. Het mysterie werd almaar groter. Dit moest Rowena een fortuin aan punten gekost hebben! Vlug keek ze om zich heen en toen ze zag dat de straat verlaten was, trok ze haar oude kleed uit en het nieuwe aan. Rowena wenkte haar terug de hut in. Aan de serieuze blik op haar gezicht was te zien dat ze eindelijk ging onthullen wat er gaande was.

‘Kindje’, begon ze nog voor Niamh was gaan zitten, ‘vandaag is een belangrijke dag. Heer Ahern heeft me bevolen om je klaar te maken voor je nieuwe taken. Straks zullen we in het paleis binnengaan en zal ik met heer Ahern spreken. Jij blijft dan achter in de hal. Het is heel belangrijk dat je

niets zegt, geen woord. Het enige wat jij moet doen, is stil zijn, mooi zijn en naar de grond blijven kijken. Als iemand je iets vraagt, antwoord je niet, tenzij het heer Ahern in hoogsteigen persoon is.'

'Hoe zal ik weten wie heer Ahern is?' Niamh voelde haar stem trillen.

Ze had altijd geweten dat dit moment ooit zou aanbreken. Onwillekeurig gleden haar vingers van het buideltje om haar hals verder naar beneden tot ze het verdikte einde van haar slavenketting vond. Ze had nooit begrepen waarom zij al sinds haar geboorte een zilveren ketting had. De hanger die tot aan haar navel reikte, zorgde ervoor dat ze een beter leven leidde dan de anderen. Privéslavin zijn van heer Ahern was meer waard dan het leven van alle andere slaven samen. De slaven die op het veld werkten, hadden houten blokjes aan het uiteinde van hun ketting en de slaven die binnenin het paleis van heer Ahern werkten, hadden metalen of bronzen uiteindes. Waarom uitgerekend zij, die al haar hele leven bij Rowena woonde en nog nooit iets anders had gedaan dan samen met de oude vrouw zieken verzorgen, een zilveren ketting verdiende, was haar een raadsel.

Rowena lachte. Het was een warme, diepe lach die uit haar binnenste leek te komen.

'Dat zal je wel zien, m'n meisje. Het is trouwens een goed idee om in trance te gaan eenmaal we binnen zijn.'

Rowena haalde een borstel van tussen de wirwar aan kruiden en potten op haar tafel en begon haar haren te borstelen. Daarna schudde de vrouw het kruidenmengsel, waar ze al de hele ochtend aan bezig was, in het glazen kommetje en roerde met haar vinger de kleine schilfertjes onder. De geur verdween even en kwam toen in afgezwakte mate uit het water naar boven drijven. Kalm haalde ze de borstel door het water en daarna nogmaals door Niamhs haar. Toen sprenkelde ze wat op haar nek. Het water was onverwacht fris en zorgde ervoor dat er een rilling door haar heen ging. Het parfum had zijn zwoele, verstikkende geur verloren en was nu veel frisser en jonger. Rowena, die blijkbaar nog niet klaar was, draaide zich om en zocht opnieuw de overvolle tafel af. Enkele ogenblikken later schoof ze een paar nieuwe slippers aan Niamhs schoongeschrobdde voeten.

En zo zat Niamh nu op haar knieën in een grote, luchtige hal. Ze moest de verleiding om om zich heen te kijken weerstaan en liet zich wegzakken in

trance. Grote, witte lichten zweefden om haar heen. Ze voelde zich veilig en geborgen, als een veertje in een lege, witte ruimte. Schimmige, fluisterende stemmen spraken tegen haar op deze plaats. Eenmaal uit de trance ontwaakt, kon ze zich bijna niets meer herinneren van wat haar gezegd was. Slechts één stem bleef haar bij. Dit was een duidelijke, warme vrouwenstem. Op de een of andere manier wist Niamh dat deze belangrijker en machtiger was dan de andere stemmen. Ze voelde dat ze de dochter van de eigenaresse van die stem was, misschien niet in lichaam, maar zeker in geest.

Niamh liet zich drijven in deze ruimte en gaf zich over aan de stemmen. Ze verloor elk besef van tijd en werkelijkheid en verbrak alle banden met haar fysieke omgeving. Ze was zich niet bewust van de bedienden die langs haar heen dribbelden en had niet het minste vermoeden dat Rowena en heer Ahern nu en dan verschenen om een blik op haar te werpen.

*

Telkens als Rowena haar beschermeling zo puur en vredig in diepe trance zag, voelde ze trots opwellen in haar borst. Ze had gedaan wat al achttien jaar van haar verwacht werd. Ze had de keizerlijke dochter van de Noorderlingen opgevoed zonder dat het meisje zelf wist wie ze was. Ze had haar alle gaven leren ontdekken die haar geslacht bezat. De zuivere schoonheid straalde van Niamhs gezicht, haar haren vielen mooi en glanzend naar beneden tot over haar schouders en ze hield haar rug onbewust kaarsrecht. Rowena was tevreden dat elke keer als heer Ahern een blik op de jonge vrouw wierp, hij die telkens net iets langer dan nodig was op haar liet rusten. Ja, Niamh had de schoonheid van haar ouders geërfd, maar wat nog belangrijker was: ook de krachten van Aïne. Die zouden nodig zijn om haar volk ervan te overtuigen dat zij hun rechtmatige heerseres was. Maar dat was nog veraf, heel veraf. Nu was de tijd aangebroken om met het tweede deel van haar opleiding te beginnen.

Rowena legde haar hand op Aherns arm.

‘Ze is klaar, Ahern. Ik heb voor haar gedaan wat ik kon. Achttien jaar heb ik in armoede geleefd zodat ik haar kon voorbereiden. Het is een groot offer dat ik je gegeven heb, maar ik heb geen enkele keer geklaagd. Het enige wat ik nu van je vraag, is dit: zorg goed voor haar.’

Ze las de genegenheid in Aherns blik toen hij haar aankeek.

'Ik weet wat je voor me gedaan hebt, Rowena, en ik zal je eeuwig dankbaar zijn. Niet velen zouden zich met zoveel toewijding aan zo'n taak gewijd hebben. Ik kom mijn deel van de afspraak na. Je krijgt je titel, je land en je arbeiders, zoals je wilde, maar je moet onthouden nooit met één woord hierover te reppen tegen een andere levende ziel.'

Rowena vertrok haar gezicht in een grimas.

'Ik heb het niet gedaan voor de beloning, ik heb het gedaan voor haar. Ze heeft een sterke wil en de goden beschermen haar beter dan ze zelf beeft, of dan iemand van ons kan bevatten. Je moet oppassen dat je je niet aan haar gaat hechten. Ze is slechts een middel naar je doel.'

Ze effende haar gezicht toen ze opnieuw een blik op Niamh wierp en vroeg zich af of, als Ahern haar ware bedoelingen kende, hij dan nog zo gekeken zou hebben? Zij was een van de weinigen die de slachting in Peigi achttien jaar geleden had overleefd. Ze was de enige priesteres die had gediend in de grote tempel van Aïne die nog in leven was. Ze herinnerde zich de gladheid van de marmeren zuilen, de doffe glinstering van het met goud beslagen altaar. Ze kon zich elk detail in de majestueuze beelden voor ogen halen. Ze herinnerde zich ook hoe de Zuiderlingen kwamen en de tempel met zijn eeuwigdurende gemurmel van gebeden hadden ont-heiligd. Hoe het grote, stenen gebouw zwarte wolken had gebraakt en hoe heel de stad in brand had gestaan. Heel de stad, behalve dit paleis. Ze had het niet gedaan voor de titel of het land. Ze had Niamh opgevoed als haar eigen dochter omdat ze de kracht van Aïne door het meisje zag stromen en ze voelde dat de vrijheid van Innis afhing van welke opleiding dit buitengewone kind zou krijgen. Daarom had ze Niamh alle wijsheden van planten, meditatie, heling en gebed bijgebracht die ze kende. Niamh was de nieuwe priesteres van Aïne. De enige die na haar dood nog haar woord zou kunnen verkondigen hier in Innis. Hoe kon Ahern ook maar van haar denken dat ze alles gedaan had om zichzelf te verrijken? Het was een bewijs dat hij haar niet kende.

Rowena schrok op uit haar overpeinzingen en keek fronsend naar het einde van de gang. Daar liep een vrouw onrustig heen en weer. Ze had haar al eerder gezien. Zij was Kennocha, het hoofd van de dienstmeisjes.

'Ah, ze is niet het middel tot mijn doel', fluisterde Ahern, 'zij is het middel naar zijn doel. Brenin wil keizer worden van niet alleen het Zuiden en het schiereiland, maar ook van het andere continent. Agro is degene

achter het hele plan. Hij stuurt me trouwens weer een lading “meisjes”. Ik weet echt niet waar ik ze zal blijven tewerkstellen.’

‘Agro, ja... Een man van lust snapt niet dat een man van eer niet van dat soort diensten gebruik maakt.’ Rowena mompelde de woorden.

Ze meende wat ze zei, maar was met haar gedachten nog steeds bij de vrouw die aan het einde van de gang stond en nu haar ogen op Niamh had laten vallen. Kennocha liep recht op Niamh af.

*

Niamh hoorde noch voelde haar aankomen. Onder normale omstandigheden kon men haar moeilijk besluipen. Het leven op het land had haar hard en oplettend gemaakt. Nu kon Kennocha met luid tikkende sandalen tot vlak voor haar lopen zonder dat ze iets merkte. Slechts een lichte rimpeling trok door Niamhs perfect witte universum. De lichten in haar hoofd bleven dansen en zelfs toen de vrouw iets zei, verbrak die de perfecte harmonie waarin ze verkeerde niet. Niamh merkte wel iets, ze voelde een storende aanwezigheid, maar herinnerde zich Rowena’s woorden en trok zich nog iets verder terug in haar trance.

Opnieuw sprak iemand haar aan. Het was niet meer dan een draad van bewustzijn aan de grens van haar gedachten. Een flinter grijs aan de horizon van haar witte wereld. Niet genoeg om haar te storen of uit haar trance te halen.

Ineens was daar een harde klap. Haar concentratie viel aan duigen. Geschrokken schoten Niamhs ogen open, ze snakte naar adem, pijn vlamde door haar wang. Voor haar stond een zwartharige vrouw die iets ouder was dan zichzelf. Het duurde enkele seconden voor ze besepte wat er gebeurd was. Kennocha’s hand ging nogmaals de hoogte in, ditmaal niet om met de buitenkant te slaan, maar om een veel hardere mep te geven met de binnenkant. Voordat de hand haar kon raken, omsloten de krachtige vingers van een heer de pols van de vrouw.

‘Raak deze slavin nog eenmaal aan en ik verkoop je morgen op de slavenmarkt’, siste hij met een van woede vertrokken gezicht.

De vrouw wierp hem onverschrokken een blik toe en snauwde: ‘Ik ben jouw slavin niet.’

‘Dat ben je wel, als ik jou de boete voor het slaan van mijn slavin aanreken. Een slag met vlakke hand kost je al snel dertig zilverlingen. Heb jij dertig zilverlingen, Kennocha?’

Kennocha keek heer Ahern aan. Niamh kon zien dat ze haar woorden maar met moeite kon inslikken. Een blik van verwarring was te lezen in haar ogen. Met een van woede vertrokken gezicht rukte ze zich los en beende met grote stappen weg. Twee houten armbanden die over Kennocha’s hand gegleden waren, vielen kletterend op de grond.

Niamh voelde haar wang gloeien. Met moeite wendde ze haar blik af van de woedende vrouw en de man voor haar. Haast instinctief boog ze zich voorover om de armbanden op te rapen. Een warme aanraking op haar schouder hield haar tegen. Ze durfde niet op te kijken. De heer strekte zijn vingers en duwde voorzichtig haar kin omhoog. Nog steeds hield ze haar ogen neergeslagen.

‘Kijk me aan.’ Zijn stem klonk vriendelijk en de diepe, trillende klank deed haar onmiddellijk denken aan een zwoele zomerdag waar hommels lui rond de bloemkoppen zweefden.

Ze keek op en verdrong bijna in de blauwe ogen die haar onderzoekend aankeken. De mond krulde om in een glimlach die noch schamper, noch spottend was, maar er wel als beide uitzag. Een ander zou het zeker als kleinerend of beledigend opgevat hebben, maar zij wist automatisch dat het onmacht was die die prachtige lippen deed omkrullen. De onmacht om streng te kijken wanneer hij zich blij en opgelaten voelde, wanneer hij de neiging had om fluitend door zijn paleis te lopen. Intuïtief begreep ze dat deze heer Ahern moest zijn, hij was jonger dan ze verwacht had. Zesentwintig, misschien?

In haar ooghoek zag Niamh Rowena een beweging maken. De band met het gevoelsleven van heer Ahern werd verbroken en de zekerheid ebde uit haar weg. Al zo goed als heel haar leven was Niamh zich bewust van de mystieke band die bestond tussen haar en alle anderen die ze op haar pad tegenkwam. Het was alsof iedereen met haar in verbinding stond via glasachtige draden. Dat zorgde ervoor dat ze hun stemming en gevoelens kon opvangen. Toch scheen ze nooit te weten wat ze precies dachten. Rowena wist hiervan en Niamh wist zeker dat ze met opzet de band tussen haar en heer Ahern had verbroken. Misschien was dat maar goed ook.

Ahern sprak haar opnieuw toe. 'Welkom, Niamh, van nu af aan zal het paleis je nieuwe thuis worden. Je zult je spullen halen uit Rowena's hut en daarna door een van de bedienden naar je nieuwe vertrekken worden geleid. Eens je daar geïnstalleerd bent, zal iemand je komen halen en weer naar me toe brengen. Dan zal ik je je nieuwe verantwoordelijkheden uitleggen.'

Niamh knikte en stond recht. Het witte kleed dat ze aanhad, maakte een ritselend geluid. Twijfelend bleef ze staan. Werd er verwacht dat ze nu onmiddellijk haar spullen ging pakken?

Even voelde ze een lichte druk toen Rowena haar een duwtje gaf en goedkeurend knikte. Overdonderd draaide ze zich om en liep de heldere gangen door, het goudgele bordes af. Stof waaide achter haar voeten omhoog toen ze het eindelijk op een lopen durfde te zetten, haar gedachten nog steeds bij de helderblauwe ogen van heer Ahern.

Knipperend stond ze even later in het schemerduister van de hut. Ze keek de kamer rond. Het stulpje zag er armoediger uit dan ooit na de luxe van het paleis. Met een schok realiseerde ze zich dat ze eigenlijk heel weinig had om in te pakken. Ze streek met haar vingers over het buideltje om haar nek. Haar waardevolste bezitting. Toen snelde ze naar de tweede kamer, greep haar jurk, haar kussen, enkele zelf gevlochten armbanden en een stenen kom.

*

Rowena keek glimlachend naar heer Ahern.

'Een intrigerende persoonlijkheid, vind je niet?'

'Ongelofelijk. Het is alsof ze je doorgronden kan met een enkele blik, alsof ze je kan opslokken louter en alleen met haar stilzwijgen. Ze is uitgegroeid tot een volbloed Noordelijke schoonheid.'

Rowena knikte instemmend.

'Dat kan ze ook, als ware priesteres. Ze is in staat om in contact te treden met mensen hun gevoelens, iets waarvoor je op je hoede moet zijn. Ze mag je, ik zag het aan de manier waarop ze naar je keek, de snelheid waarmee ze contact maakte. Het is gevaarlijk aan haar gehecht te raken, zoals ik reeds gezegd heb. Maar het is even gevaarlijk om haar zich aan jou te laten hechten. Zeker gezien je weet voor wie ze voorbestemd is.'

Samen met hem liep ze opnieuw door de gangen. Hun sandalen maakten zachte geluiden die tegen de plafonds weerkaatsten en de stilte doorbraken. Nu en dan zagen ze een schim wegduiken door kleine, haast onzichtbare deurtjes die uitsluitend werden gebruikt door bedienden. Hun stemmen versmolten tot onverstaanbaar gemurmel en Rowena volgde Ahern naar zijn vertrekken.